

Előszó

A *Református Szemle* 100. évfolyamának 3. száma, melyben ezennel szisztematikus teológusaink sorakoznak fel, ugyanolyan módon állt össze, akárcsak az előző kettő: a biblikus, majd a gyakorlati. Amikor a jubileumi évre szövögettük terveinket, felmerült a tematikus számok lehetősége is. Ezt azonban elvetettük. Elsősorban nem is amiatt, hogy az ilyen jellegű számok összeállítása egyrészt hosszabb időt igényel, másrészt pedig szűkebb teret – és nagyobb feladatot is – róhat a szerzőkre. Hanem azért, mert fontosabbnak tekintettük felmérni, hogy a *Református Szemle* táborának erdélyi tagjai milyen témakörökkel foglalkoznak szakonként. Vagyis azt kívánjuk tükrözni: milyen tárgykörökre és kérdésekre irányul az erdélyi teológiai munka? Így hát szabadságot adtunk a rendszeres teológiában jeleskedő teológustársainknak és szerzőinknek is, és szintén azzal fordultunk feléjük, hogy tanulmányaik tárgyát olyan témakörökből válasszák, amelyek a legközelebb állnak hozzájuk, illeve abból adjanak ízelítőt szaklapunknak és az olvasóknak, amivel éppen foglalkoznak.

Első három számunk – Istennek hála – jubileumi tanulmánykötetté dagadt, s úgy néz ki, ugyanilyen terjedelmes lesz a negyedik, historikus szám is, ha nem terjedelmesebb. Mert az egyháztörténelem nálunk, mint látjuk is, valóságos reneszánszát éli.

Ha átfutjuk rendszeres teológiai számunk tartalomjegyzékét, azonnal szembeütnik, hogy az első két írás Kálvin és Zwingli reformátori örökségéből ad ízelítőt. De utánuk jelentős számban sorakoznak olyan tanulmányok, amelyek reformátorok előtti tradíciókat elevenítenek fel, illetve kutatják a jelen számára. Ez az érdeklődés pedig szintén a reformátorok örökségének mondható, ugyanis közismert ilyen irányú érdeklődésük és tájékozódásuk. A mélyebbre nyúló és patrisztikus gyökerek kutatása azért is öröndetes erdélyi viszonylatban, mert ezen a téren, ahol az ortodox, római katolikus, illetve a nyugat-európai (angol, német francia) és amerikai teológusok jeleskednek, az elmúlt évtizedekben elenyészően kevés tudományos eredményt tudtunk felmutatni.

Itt nincs szándékunkban kitérni e szám teljes tartalmára, és végső következtetéseket sem akarunk levonni; csupán jelezni kívánjuk azt, ami számunkra is feltűnt. Egyebek mellett azt, hogy – egymástól függetlenül – több szerzőnk is a 19., illetve a 20. századi örökségünkől elevenítenek fel és értelmeznek újra jelentős személyektől fennmaradt értékeket (Köteles Sámuel, Soren Aabye Kierkegaard, Karl Barth, Kornelis Heiko Miskotte) nyilván azért is, hogy áthagyományozzák azokat a mostani nemzedékeknek.

Az előző számban már kinyilvánítottuk azt az óhajunkat, hogy szeretnénk ízelítőt adni azokból az *irodalmi és művészeti értékekből* is, melyeket szolgatársaink a tudományos és gyülekezeti munka mellett alkotnak. Tehát ilyen vonatkozásban is várjuk munkatársaink, lelkész-társaink közreműködését. Várunk ugyanakkor olyan *anekdotákat* is, amelyek neves teológusaink nevéhez fűződnek, vagy amelyek néhai lelkipásztorok habitusát, illetve a velük megesett humoros jeleneteket örökítik meg.

Ezek mellett még várjuk olvasóink *észrevételeit, kritikáit, elvárásait és óhajait a Református Szemlével kapcsolatban*.

Végül: ezennel is hálás köszönetet mondunk mindenkinek, aki tanulmányt, könyvismertetést, híryanagot küldött első három számunkba.

A főszerkesztő

